

ger, naar han ved Commune-Beboernes Tillid kaldes dertil. — Med Hensyn til Lovforslagets Indhold skal jeg slutte mig til dem, som mene, at der ikke vil være vundet synderligt Meget, naar Lovforslaget vedtages, medmindre det undergaaer en saadan Forandring, at Menighederne erholde Indstillingsret af flere Candidater, imellem hvilke Regjeringen saa vælger. Først naar det skeer, troer jeg man kan sige, at der er gjort et Skridt henimod, at Menighederne under Statens Tilfyn selv vælge sine Embedsmænd. Man kan være enig i, at en saadan Forandring ikke kan skee paa eengang, men først igjennem en Overgangstilstand, og det forekommer mig, at en saadan Overgangstilstand i dette Tilfælde bringes tilveie, naar Menigheden indstiller f. Ex. Tre, imellem hvilke Regjeringen vælger. Hvorvidt det er rigtigt, at Rigsdagen nu gaaer ind paa en saadan Lov, derom har den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Avedalgfreds (Monrad) gjort en Bemærkning, som jeg tilstaaer er det, der bringer mig til nu at benytte Ordet, skjøndt Discussionen allerede har været saalænge. Denne Otring tiligemed et Par andre, som fremkom fra den ærede Rigsdagsmand, have paa Grund af den Stilling, han indtager, en dobbelt Vægt, og jeg troer derfor, at det er godt, at Flere yttre deres Meninger om disse Punkter. Den ærede Rigsdagsmand meente, at saalænge Grundlovens § 80 ikke var fyldestgjort, burde man ikke, uden i særdeles paatrængende Tilfælde, gaae ind paa saadanne Love, men deri kan jeg ingenlunde være enig med den ærede Rigsdagsmand. Grundloven siger udtrykkelig, at den lovgivende Magt er hos Kongen og

Rigsdagen i Forening, altsaa siger Grundloven, at ved den Forfatning, der gives Folkekirken, kan der ikke gives den nogen lovgivende Myndighed uden igjennem en Grundlovsforandring, og deri ligger, at Grundloven gaaer ud fra, at, hvorledes Kirkeforfatningen end ordnes, maa den kirkelige Repræsentation aldrig blive Andet end en raadgivende; den ærede Rigsdagsmand har ogsaa selv ved den Deeltagen, han har havt i et Forslag, sigtende til en Begyndelse af Kirkens Forfatning, holdt paa, at en saadan Forsamling blot skulde være raadgivende. Men naar det er givet, forekommer det mig, at den lovgivende Magt ikke kan have nogen som helst Betænelighed ved at vedtage en saadan Lov, som den foreliggende, selv om man ikke kan faae en saadan raadgivende Stemme at høre, som Kirkeforfatningsloven skal bringe tilveie. Rigsdagen bliver altsaa fuldt lovgivende med Hensyn til kirkelige Sager ligesaa vel efter som førend Folkekirken's Forfatning er givet ved Lov, og den hele Forskjel bestaaer saaledes deri, at saalænge Kirkens Forfatningslov ikke er givet, kan man ikke skaffe sig en raadgivende Stemme fra Kirken, hvorimod det vilde være Tilfældet, naar dens Forfatning er lovordnet. Vi see vel, at Regjeringen har fundet en anden raadgivende Stemme, som for den synes tilfredsstillende, idetmindste i Overgangstiden, men naar denne Indretning ikke stadfæstes af Rigsdagen, hvorved denne raadgivende Stemme først faaer sin Betydning, og der ikke tillægges den anden Betydning end den, den nu har, nemlig at Regjeringen kan hevende sig til den, kan man heller ikke indvende Stort derimod. —